

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

בפני כבוד השופט אמיר ויצנבליט

בתביעה הראשית:

התובעת אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ

נגד

הנתבע יעקב חפץ

בתביעה שכנגד:

התובע שכנגד יעקב חפץ

נגד

הנתבעים שכנגד

1. המרכז הארצי לזכויות הגבר במשפחה
2. אמנון אביעד
3. אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ

בשם יעקב חפץ: עו"ד אורית אפרתי

פסק דין

1. בפניי תביעה ותביעה שכנגד, שעניינן התקשרות בין מר יעקב חפץ לבין "המרכז הארצי לזכויות הגבר במשפחה" (או גורמים הקשורים לו). בתביעה הראשית נתבע מר חפץ לשלם עבור השירותים שניתנו לו על-פי ההסכם שנעשה בין הצדדים. בתביעה שכנגד טוען מר חפץ שלא אך שכבר שילם את שנדרש ממנו על-פי ההסכם, אלא שהוא זכאי להשבתם של אותם כספים.

השתלשלות העניינים וההליכים בפניי

2. ביום 11.1.2015 ביקר מר חפץ בגוף המכנה עצמו "המרכז הארצי לזכויות הגבר במשפחה" (להלן – **המרכז לזכויות הגבר או המרכז**). המרכז שוכן ברחוב מרמורק בתל-אביב-יפו. הרקע לביקור היה משבר משפחתי שאליו נקלע מר חפץ. לטענת מר חפץ, בביקור זה הוא נפגש עם מר אמנון אביעד המנהל את אותו מרכז. במעמד זה חתם מר חפץ על הסכם (להלן – **ההסכם**). מר אביעד טען במשפט כי ההסכם שעליו חתם מר חפץ אבד או נגנב, וצירף לכתבי טענותיו תבנית הסכם שלטענתו זהה לזו שנחתמה על-ידי מר חפץ, ושכותרתה "כתב התחייבות לתשלום עבור מתן שירותים".

3. על-פי דוגמת ההסכם שהוגשה, המתקשר עם המרכז לזכויות הגבר מתחייב לשלם "עבור קבלת שירותים ומידע שמעניקה החברה בענייני נישואין וגירושין, לרבות העזרה באנשי מקצוע, המתמצאים בבעיות הגבר בישראל בעת משבר בחיי הנישואין, לצורך תמיכה ו/או טיפול נפשי ו/או

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

אחר" (סעיף 1 להסכם). בהסכם מצהיר המתקשר עם המרכז, כי "ידוע לי כי החברה או מי מטעמה אינו איש מקצוע, אינו מוסמך להעניק לי טיפול משפטי ו/או נפשי מכל סוג ומין שהוא. טיפול זה ינתן לי אך ורק ע"י אנשי מקצוע מתחומם ועל פי בחירתי" (סעיף 2 להסכם). על-פי ההסכם, התשלום כולל את שכר טרחתם של אנשי המקצוע, בהתאם ל"נושאי הטיפול" שיפורטו בסוף ההסכם (סעיף 3 להסכם). עוד נכתב בהסכם כי התשלום אינו כולל אגרות, תשלום עבור נקיטת הליכי הוצאה-לפועל, תשלום עבור ערעורים או הוצאות אחרות (סעיף 4 להסכם). כן מורה ההסכם, כי "התשלום הם [כך] סופי ועד גמר ההליכים, בין אם יסתיימו ההליכים בפס"ד ו/או בפשרה ו/או בכל דרך אחרת" (סעיף 5 להסכם). ההסכם ממשיך ומורה כי המתקשר עם המרכז "מתחייב לשלם התשלומים בהם התחייבתי גם אם בכל עת או בכל שלב שהוא החלטתי מכל סיבה שהיא לא לנקוט או להמשיך בהליכים כנגד הצד השני...". בהסכם נכתב כי אין למרכז כל אחריות על הטיפול שיינתן ללקוח על-ידי אנשי המקצוע, וכי "ברור לי שהחברה משמשת כגורם אשר מרכז את הטיפול בענייני, ואין לה כל קשר ו/או השפעה על אופי הטיפול של אנשי המקצוע" (סעיף 9 להסכם). בנוסף, מוסכם כי "החברה על פי שיקול דעתה בלבד רשאית להחליף איש מקצוע מבלי שיהיה בזה משום הפרת הסכם" (סעיף 10 להסכם). כן מוכפף ההסכם לתניית בוררות (סעיף 12 להסכם). בסוף ההסכם מופיעות המילים: "נושאי הטיפול". בדוגמת ההסכם שהוגשה לבית המשפט נכתב בכתב יד: "תביעות למשמורת הילדים, וכן איזון משאבים עד גמר ההליכים" (כאמור, ההסכם שצורף אינו זה שנחתם על-ידי מר חפץ, כך שאיננו יודעים מה היו "נושאי הטיפול" שנרשמו בעניינו). אין מחלוקת בין הצדדים כי התמורה לפי הוראות ההסכם בין מר חפץ לבין המרכז לזכויות הגבר עמדה על סך של 55,000 ש"ח.

4. אלא שכאן מתפצלות גרסאות הצדדים, ונעשות מקוטבות זו לזו. לגרסתו של מר חפץ, באותה פגישה מר אביעד הלחיץ אותו בנושא מרוץ הסמכויות בענייני גירושין, וטען שעליו למהר וליזום הליך בבית הדין הרבני. מר חפץ טען עוד, כי נאמר לו שהטיפול בעניינו לא יתחיל אלא לאחר תשלום מלוא התמורה ובמזומן. משכך ניגש מר חפץ לסניף בנק אוצר החייל הסמוך, אשר נמצא ברחוב החשמונאים בתל-אביב-יפו ובמרחק של כ-500 מטר ממשרדי המרכז לזכויות הגבר. לדברי מר חפץ הוא משך את הסכום הנדרש במזומן, שב למשרדי המרכז, ושם מסר את הכסף למר אביעד. לגרסתו, הכסף נמסר למר אביעד בנוכחותו של אדם נוסף שעבד במרכז לזכויות הגבר בשם אבי בלצן, וגם מר בלצן ספר את הכסף. עבור התשלום לא ניתנה קבלה.

5. לעומת זאת, גרסתו של מר אביעד היא שמר חפץ לא שילם את הסכום האמור בן ה-55,000 ש"ח. לגרסת מר אביעד, מר חפץ הבטיח לשלמו במועד מאוחר יותר. אלא שלדברי מר אביעד, מר חפץ לא עמד בהתחייבותו ולא שילם את הסכום האמור.

6. כאן חוזרות גרסאות הצדדים ומתאחדות. אין חולק שמר חפץ הופנה על-ידי המרכז לזכויות הגבר לעורכת-דין העוסקת בדיני משפחה, עו"ד לאה צינגלאוב. המרכז שילם לעו"ד צינגלאוב סכום של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ (חשבוניות מימים 12.2.2015 ו-2.3.2015, הוגשו כמוצג מ/1). הפנייתו

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

של מר חפץ לעו"ד צינגלאוב נעשתה בליווי מכתב מטעם המרכז לזכויות הגבר (מוצג מ/2). במכתב זה נרשם כי "מודגש שיש לקבל אישור מוקדם מאיתנו בכתב על כל פעולה שבכוונתך לבצע בעניינו [של מר חפץ, א.ו.]. עו"ד צינגלאוב הגישה בשם מר חפץ תביעה בבית הדין הרבני. אלא שלאחר מכן מר חפץ ואשתו החליטו לעשות שלום בית, ומר חפץ ביקש להפסיק את הטיפול בעניינו. לגרסת מר חפץ הוא פנה למר אביעד בבקשה לקבל החזר של הכספים ששילם (לרבות באמצעות מכתב מיום 6.6.2015, נספח 7 לתצהירו), אולם מר אביעד לא נעתר לבקשתו. יצוין, כי מר אביעד הכחיש בעדותו את קבלת המכתב.

7. ביום 6.10.2015 הגיש מר חפץ לבית המשפט לתביעות קטנות תביעה נגד המרכז לזכויות הגבר להשבת סך של 33,800 ש"ח. ביום 14.3.2016 הגיש המרכז לזכויות הגבר נגד מר חפץ תביעה בסדר דין מהיר לקבלת סכום של 55,000 ש"ח, שלטענת המרכז לא שולם על-פי ההסכם. לאחר מכן נמחקה התביעה הקטנה בהסכמת מר חפץ, ומר חפץ הגיש תביעה שכנגד בגדרו של ההליך שיזם המרכז.

8. לטענת המרכז לזכויות הגבר, מר חפץ לא עמד בהתחייבותו לפי ההסכם לשלם למרכז סכום של 55,000 ש"ח. זאת, חרף הפנייתו לעורכת-דין אשר העניקה לו שירותים באופן מסור.

לטענת מר חפץ, לא אך ששילם את אותם כספים, אלא שהוא גם זכאי להשבתם. לטענת מר חפץ, מר אביעד פועל במטרה להונות אנשים המגיעים למרכז לזכויות הגבר. מר חפץ הפנה לפסק דין שניתן בעבר נגד מר אביעד וחברה הקשורה אליו במקרה דומה. באותו עניין הכחיש מר אביעד שקיבל לידיו סכום של 55,000 ש"ח מאדם שפנה אל המרכז, וגרסתו נדחתה (ת"א 69928/04 (שלום ת"א) גולן נ' אקריש (25.5.2006); וכן הפנה מר חפץ לת"א (שלום ראשלי"צ) 5003/06 נר גאון נ' אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור פישור ובוררות בע"מ (29.9.2009)). עוד נטען על-ידי מר חפץ, כי המרכז לזכויות הגבר ומר אביעד פועלים בניגוד לפסקי-דין קודמים שניתנו בעניינם, שבהם נאסר עליהם לעשות שימוש בהסכם שתואר לעיל. מקורו של איסור זה בהליכים שיזמה לשכת עורכי הדין נגד המרכז לזכויות הגבר. לכתב התביעה צורף פרסום של לשכת עורכי הדין, שבו נאמר כי במסגרת הסכם פשרה שהושג בין הלשכה לבין המרכז נאסר על המרכז לתת שירותים משפטיים. בהסדר זה עם הלשכה גם נקבע שמר אביעד והגופים שבניהולו "לא ישדלו אדם או גוף למסור עבודה משפטית לעורך דין באמצעותם" (פרסום מיום 28.2.2005; נספח 2 לכתב התביעה). מר חפץ מפנה בכתב התביעה שכנגד לפרסום נוסף של לשכת עורכי-הדין מיום 11.2.2016, שבו נכתב כי הלשכה ביקשה את מאסרו של מר אביעד במסגרת בקשה לביזיון בית המשפט (נספח 1 לכתב התביעה). על-פי פרסום זה, הבקשה הוגשה נגד מר אביעד וחברה שבבעלותו "לאחר שהפרו פעם אחר פעם החלטות שיפוטיות האוסרות עליהם לתת שירותים משפטיים וממשיכים לנצל מצוקות של גברים בהליכי גירושין". בפרסום זה נכתב, כי "על פי התלונות שהגיעו ללשכה מנצל אמנון אביעד מצוקות של גברים בהליכי גירושין, גובה מהם כספים לא מבוטלים תוך הבטחת תוצאות משפטיות, ומתקשר עם עורכי דין בהסכם למתן שירות משפטי בשכר טרחה זעום, כאשר ההפרש הולך למעשה לכיסו".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

כן טוען מר חפץ, כי במקרים דומים נקבע בעבר כי מר אביעד מנצל את המשבר האישי שבו מצויים לקוחותיו ואת המצוקה שבה הם שרויים, וכך עשה גם במקרה זה. בנוסף נטען כי יש להורות למר אביעד להשיב כספים למר חפץ, שכן לא ניתנו לו השירותים שהובטחו על-פי ההסכם לאור הגעת הוא ואשתו לשלום בית. מר חפץ מוסיף ועותר בתביעתו להטלת קנס על המרכז ועל מר אביעד בסך 10,000 ש"ח בשל הפרת ההסכם בינם לבין לשכת עורכי הדין.

9. טרם נפנה להכרעה במחלוקות בין הצדדים, יש לציין מספר הערות מקדימות. ראשית, מר אביעד ביקש כי הדיון בתביעה ייעשה בדלתיים סגורות. זאת, כדי להגן על פרטיותו של מר חפץ לאור עניינים אישיים ומשפחתיים שלו העשויים לעלות במהלך הדיונים. מר חפץ התנגד לבקשה זו, וטען כי המניע לבקשתו של מר אביעד הוא למנוע פרסום ברבים של ההליכים המוגשים נגדו. בהחלטתי מיום 28.11.2016 (שניתנה בפתח הישיבה המקדמית) דחיתי את בקשתו של מר אביעד, וזאת לאור עמדתו של מר חפץ עצמו שפרטיותו היא זו העומדת על הפרק.

שנית, בישיבה המקדמית עורר בית המשפט את השאלה, מהי האישיות המשפטית הנכונה לתבוע ולהיתבע בהליכים. התביעה הראשית הוגשה על-ידי "המרכז הארצי לזכויות הגבר", ואילו התביעה שכנגד הוגשה נגד "המרכז הארצי לזכויות הגבר במשפחה" ונגד מר אביעד. מר חפץ טען שאין תאגיד ששמו הוא כשם אותו מרכז. מר אביעד השיב כי האישיות המשפטית המתאימה להיות בעלת דין בהליך היא חברה שבבעלותו ושהוא המנהל שלה, בשם "אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ" (להלן – **אלמג"נ**). בהחלטתי שניתנה בישיבה המקדמית קבעתי, כי נוכח החשיבות שבעלי הדין בתביעה יהיו אישיות משפטית כדן, בתביעה הראשית (בהסכמת מר אביעד) התובעת תהיה אלמג"נ, ואילו בתביעה שכנגד (בהסכמת מר חפץ) הנתבעים שכנגד יהיו המרכז לזכויות הגבר, מר אביעד ואלמג"נ (להלן – **הנתבעים שכנגד**). נוכח תקנה 214ה לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, שלפיה אין להגיש תביעה שכנגד בסדר דין מהיר אשר "כוללת בעלי דין שאינם עדיין בעלי דין בתובענה המקורית", ההליכים הועברו לדיון בסדר דין רגיל (החלטתי מיום 20.12.2016).

שלישית, ביום 14.2.2017 הגישו אלמג"נ ומר אביעד תביעה נגד מר בלצן (שכאמור עבד במרכז ולטענת מר חפץ התשלום במזומן נעשה בנוכחותו) ונגד אדם נוסף (ת"א 17-02-29521). בתביעה זו נטען, בין היתר, כי אם יפסיד המרכז לזכויות הגבר בדינו בהליך שבפניי, הרי שיש לקבוע שמר בלצן לקח את הכספים לכיסו, ויש לחייבו לשפות את אלמג"נ ואת מר אביעד בנושא. בהחלטתי מיום 8.5.2017 דחיתי את בקשת אלמג"נ ומר אביעד לאחד את הדיון בשתי התביעות.

רביעית, כפי שכבר הוזכר, בהסכם בין הצדדים נכללה תניית בוררות. עם זאת, שני הצדדים לא עמדו על אכיפתה של תנייה זו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

חמישית, מר אביעד ייצג את עצמו, את המרכז ואת אלמג"נ. בית המשפט עמד בפני מר אביעד מספר פעמים על היתרון שבשכירת ייצוג מקצועי על-ידי עורך-דין והמליץ לו לשקול זאת (ראו, עמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 28.11.2016 והחלטתי מיום 30.11.2016). חרף הסברים אלו, מר אביעד בחר להמשיך ולייצג את עצמו, את המרכז ואת אלמג"נ ללא עורך-דין. לאור העובדה שמר אביעד לא היה מיוצג ולשם השמירה על השוויון בין הצדדים, בפעמים שונות הסביר בית המשפט למר אביעד את זכויותיו הדיוניות על מנת שאלו לא תיפגענה.

10. מטעם מר חפץ העידו הוא עצמו וכן אבי בלצן. מטעם מר אביעד העידו הוא עצמו, וכן גבי שולמית בונה, אשר התקשרה עם המרכז לזכויות הגבר בעבר ועדותה הובאה לצורך כרסום מהימנותו של מר בלצן. בנוסף, ועל מנת להגיע לחקר האמת, נשמעה בדיון עדותה של עו"ד צינגלאוב שזומנה ביוזמת בית המשפט (החלטה מיום 20.12.2016).

דיון והכרעה

11. שתי שאלות מרכזיות הן הדורשות הכרעה בענייננו. **השאלה הראשונה** היא שאלה עובדתית, והיא האם שילם או לא שילם מר חפץ למר אביעד סכום של 55,000 ש"ח על-פי ההסכם. **השאלה השנייה** שיש להכריע בה היא האם יש להורות למרכז לזכויות הגבר להשיב כספים למר חפץ, ולחלופין, האם יש להורות למר חפץ לשלם כספים למרכז, נוכח הטענות שהועלו באשר לתוקפו של ההסכם וקיומו. מובן שהדרך שבה נדון בשאלה השנייה תלויה בתוצאת ההכרעה בשאלה הראשונה שתוארה לעיל. ככל שייקבע שמר חפץ שילם כספים למרכז לזכויות הגבר, השאלה תהיה האם יש מקום להורות למרכז להשיב כספים למר חפץ. ככל שייקבע שמר חפץ לא שילם כספים אלו, השאלה תהיה האם יש להורות לו לשלם. הטענות לגבי שאלה שנייה זו הן בשלושה מישורים: שההסכם בטל בהיותו לא חוקי, שההסכם נכרת בכפייה ובעושק, ושההסכם לא קיים על-ידי המרכז לזכויות הגבר שכן לא ניתנו מלוא השירותים שהובטחו בו.

שאלה ראשונה: האם שילם מר חפץ סכום של 55,000 ש"ח למרכז לזכויות הגבר?

12. הסוגיה הראשונה שיש להכריע בה היא מחלוקת עובדתית באופייה, האם שילם או לא שילם מר חפץ סכום של 55,000 ש"ח למר אביעד. ניתן לראות, כי גרסאות הצדדים מקוטבות זו לזו: בעוד שמר אביעד טוען שסכום זה לא שולם ותובע את תשלומו, מר חפץ טוען שסכום זה שולם ותובע את השבתו. כמובן, שכל הכרעה שתעשה עלולה לשאת מחיר כבד אם תיפול בה טעות: טעות לטובתו של מר חפץ עלולה לחייב את המרכז לזכויות הגבר להשיב כספים שלא קיבל, וטעות לטובתו של המרכז עלולה לחייב את מר חפץ לשלם פעם נוספת כספים שכבר שילם. אין לי אלא לעשות כמיטב יכולתי על מנת להכריע במחלוקת העובדתית שהובאה לפתחי, ולהכריע איזו מן הגרסאות יש להעדיף. יצוין, כי

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

הנטל לשכנע בדבר ביצוע התשלום לפי ההסכם מוטל על מר חפץ, שכן מדובר בטענת הודאה והדחה (ראו, ע"א 642/61 טופר נ' מרלה, פ"ד טז 1000, 1005 (1962)).

13. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, דעתי היא שמר חפץ הרים את הנטל לשכנע כי שילם את הסכום שנדרש ממנו על-פי ההסכם, וכי יש להעדיף את גרסתו.

14. מצאתי את עדותו של מר חפץ מהימנה. מר חפץ העיד בחקירתו הנגדית כיצד אמר לו מר אביעד שעליו למהר בשל סוגיית מירוץ הסמכויות, והוסיף כי נתן אמון במר אביעד. מר חפץ תיאר כיצד הלך ומשך כספים במזומן מסניף בנק אוצר החייל הקרוב (עמ' 23 שורות 31-35 לפרוטוקול). מר חפץ הוסיף בעדותו ותיאר כיצד ספר מר אביעד את הכסף בנוכחותו של מר אבי בלצן, והעיד כי מר אביעד ביקש ממר בלצן לספור את סכום הכסף גם כן, וכי מר אביעד הוסיף ומצא שחסרים 50 שקלים (עמ' 24 שורות 18-21 לפרוטוקול). מצאתי את עדותו סדורה, ברורה ומהימנה.

15. אין צורך לומר, שקיים קושי בהכרעה במחלוקת העובדתית שנתגלעה על בסיס מהימנות עדותו של מר חפץ בלבד (וראו, סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971). אולם, מעבר למהימנותו של מר חפץ, קיימות ראיות החיצוניות לעדותו התומכות בגרסתו.

16. **ראשית**, מר חפץ צרף לתצהירו אסמכתאות מסניף הבנק שלו המעידות על משיכת כספים שנעשתה ביום 11.1.2015, הוא היום שבו נערכה הפגישה במשרדי המרכז לזכויות הגבר (נספח 3 לתצהירו). מר אביעד לא טען כי הפגישה נערכה ביום אחר. באסמכתאות אלו מתועדות משיכת מזומן בסך 50,000 ש"ח וכן משיכה מכספומט מאותו היום בסך 5,000 (וכן משיכה נוספת בסך 1,000 ש"ח, כנראה מסניף אחר). על האסמכתא המתעדת את משיכת המזומן בסך 50,000 ש"ח רשומים כתובת סניף הבנק ברחוב החשמונאים בתל-אביב-יפו, וכן מספר הסניף (361). באסמכתא המעידה על המשיכה מהכספומט מופיע מספר הסניף גם כן (361). לתצהירו של מר חפץ צורפה מפה המלמדת כי המרחק בין סניף הבנק לבין משרדי המרכז לזכויות הגבר הוא כ-500 מטרים.

הנה כי כן, מחומר הראיות עולה כי ביום הפגישה במרכז לזכויות הגבר, הלך מר חפץ לסניף בנק אוצר החייל הסמוך ומשך ממנו 55,000 ש"ח במזומן. מדובר בראיה חיצונית המהווה תמיכה בגרסתו של מר חפץ.

17. **שנית**, מטעם המרכז לזכויות הגבר העידה גבי בונה. מר אביעד הביא את עדותה במטרה לערער את המהימנות שיש לייחס לעדותו של מר בלצן, העד מטעם מר חפץ. גבי בונה העידה בתצהירה כי היא הגיעה בעבר עם בנה אל משרדי המרכז לזכויות הגבר לשם קבלת סיוע בעניינים הנוגעים לבנה. גבי בונה העידה כי במשרדי המרכז נכח מר בלצן בלבד, שכן באותה עת מר אביעד שהה בחו"ל. לגרסת גבי בונה, מר בלצן ביקש לקבל את התמורה לפי ההסכם מראש (בסך 23,400 ש"ח). גבי בונה הצהירה

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

כי לבקשתה, חלק מהתשלום ניתן על-ידי צ'ק דחוי לשבוע שלאחר מכן. לגרסתה, מר בלצן ביקש שהצ'קים שיימסרו יהיו "פתוחים". גב' בונה הוסיפה כי מעולם לא ניתנה לה קבלה עבור התשלום שעשתה. אשר למהימנותו של מר בלצן, גרסתה של גב' בונה היא שהסתבר לה שבכספים ששילמה נעשה שימוש לצרכיו האישיים של מר בלצן, וכי אלו לא הגיעו לידי המרכז. גב' בונה הגישה תלונה במשטרה נגד מר בלצן.

בעדותה במשפט שבה גב' בונה על גרסתה שלפיה נאמר לה על-ידי מר בלצן במשרדי המרכז לזכויות הגבר כי עליה לשלם את כל הסכום מראש. היא הוסיפה כי הוסכם שחלק מהסכום יינתן בצ'ק דחוי לשבוע (עמ' 14 שורות 9-21 לפרוטוקול). כן שבה גב' בונה על עדותה כי לא נמסרה לה קבלה.

עדותה של גב' בונה מהווה תמיכה לשיטת עבודה של המרכז לזכויות הגבר. הגם שגב' בונה לא נפגשה עם מר אביעד אלא עם מר בלצן, הרי שלפי גרסתה נאמר לה שעליה לשלם את התמורה מראש. כשביקשה לדחות חלק מן התשלום הסכים מר בלצן לקבל צ'ק דחוי בשבוע בלבד. כמו כן, גם לגב' בונה לא ניתנה קבלה עבור התשלום. עדות זו דומה לגרסתו של מר חפץ, אשר גם לדבריו הוא נשא בתשלום מראש ולא קיבל קבלה עבור התשלום. יש בעדות זו כדי ללמד על דרך פעולה דומה של המרכז לזכויות הגבר, אשר תומכת בגרסתו של מר חפץ.

18. **שלישית**, במשפט העידה עו"ד צינגלאוב. עו"ד צינגלאוב העידה כי פנה אליה אדם בשם עמי, שהוא כנראה מר אמנון אביעד, והציע להפנות אליה לקוחות תמורת תשלום. עו"ד צינגלאוב העידה כי מעולם לא פגשה את מר אביעד. בסך-הכל הועברו לטיפול שני לקוחות מהמרכז לזכויות הגבר. עבור הטיפול במר חפץ שילם המרכז לעו"ד צינגלאוב סך של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ (עמ' 9 שורות 24-31 לפרוטוקול). עו"ד צינגלאוב הוסיפה כי מר חפץ הגיע אליה "במצוקה איומה, מפורק ושבור". לדבריה, הוא היה זקוק לתמיכה רגשית אדירה. עו"ד צינגלאוב העידה כי הגישה בשם מר חפץ תביעה בבית הדין הרבני, וכי לאחר מכן היה עליה לטפל במחלוקת שהתעוררה בין מר חפץ לבין אשתו בסוגיית סמכות בית הדין. עו"ד צינגלאוב העידה כי "טיפלתי באדון חפץ כמו בילד, יום יום, הוא היה זקוק לזה. כמה חודשים טובים" (עמ' 10 שורה 14 לפרוטוקול).

לענייננו, עו"ד צינגלאוב העידה במשפט כי "בשיחה מסוימת חפץ סיפר לי ששילם 55 אלף ש"ח לעמותה, אני הייתי בהלם מהסכום ששולם" (עמ' 11 שורות 18-19 לפרוטוקול). עו"ד צינגלאוב הוסיפה כי מר חפץ אף שאל אותה אם לדעתה הוא יכול לתבוע כספים אלו חזרה (שם, שורות 20-23 לפרוטוקול).

גם עדותה של עו"ד צינגלאוב על שאמר לה מר חפץ, מחזקת את גרסתו של מר חפץ. מובן שקיים קושי לראות את עדותה כראיה עצמאית לאמיתות תוכן הדברים שנאמרו לה על-ידי מר חפץ, שכן עדותה בעניין זה אינה יותר מעדות שמיעה. אולם, אני מקבל את עדותה של עו"ד צינגלאוב כעדות

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

ניטרלית ומהימנה לגבי עצם האמירה שנעשתה באוזניה מפיו של מר חפץ. עצם האמירה של מר חפץ באוזני עו"ד צינגלאוב כי ביצע את התשלום למרכז לזכויות הגבר, ובהינתן יחסי הקירבה המקצועית שהתקיימו בין עו"ד צינגלאוב לבין מר חפץ בעת שטיפלה בייצוגו, מקנה משקל נוסף לגרסתו של מר חפץ.

19. **רביעית**, עצם התשלום שבוצע על-ידי המרכז לזכויות הגבר לטובת עו"ד צינגלאוב מהווה תמיכה מסוימת בגרסת מר חפץ. הדעת נותנת שסביר יותר שתשלום זה ייעשה לאחר שמר חפץ שילם למרכז לזכויות הגבר. אחרת, משמעות הדבר היא שהמרכז לזכויות הגבר נשא בתשלום של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ לטובת עורכת-הדין, ללא שנלקחו ערבויות כלשהן ממר חפץ כי יעמוד בהתחייבותו לשלם את התמורה לפי ההסכם. התנהלות כזו סבירה בעיני פחות.

20. **חמישית**, עדותו של מר אביעד תומכת בגרסתו של מר חפץ. מר אביעד אישר בחקירתו הנגדית כי ככלל התשלום של הפונים למרכז לזכויות הגבר נעשה ביום שבו נחתם עימם ההסכם (עמ' 19 שורות 29-31 לפרוטוקול). יש בכך תמיכה בקיומה של שיטת עבודה של המרכז.

בנוסף, עדותו של מר אביעד מלמדת על רצונו להרחיק עצמו מכל התקשרות עם מר חפץ, ועל פערים רבים בין עדותו במשפט לבין תצהירו. כך, למשל, בחקירתו הנגדית העיד מר אביעד כי לא נכח בפגישה שבה הוחתם מר חפץ על ההסכם (עמ' 21 שורות 33-34 לפרוטוקול: "לא אני החתמתי אותו"). גרסה זו לא נזכרה בתצהירו של מר אביעד. מר אביעד העיד שנערכו במרכז לזכויות הגבר שתי פגישות עם מר חפץ (עמ' 22 שורות 2-4 לפרוטוקול), וגם עניין זה לא נזכר בתצהירו והועלה לראשונה בחקירתו הנגדית. בנוסף, לשאלות רבות השיב מר אביעד כי אינו זוכר את הדברים. כך, מר אביעד השיב שאינו זוכר שמר חפץ פנה אליו וביקש לקבל החזר כספי, שאינו זוכר פנייה בכתב שנעשתה אליו מטעם מר חפץ ושאינו זוכר שהשיב למר חפץ בהודעת דוא"ל (עמ' 22 שורות 22-24 לפרוטוקול). אי-זיכרון זה כמובן תמוה, שכן מדובר בטענות שהועלו בכתבי הטענות ושנתמכו במסמכים שצורפו אליהם, והטענה בדבר אי-הזיכרון לא הועלתה בתצהירו של מר אביעד.

זאת ועוד, בחקירתו הנגדית העיד מר אביעד כי אף אינו זוכר שכלל נעשתה התקשרות כלשהי בין המרכז לזכויות הגבר לבין מר חפץ (עמ' 23 שורות 4-6 לפרוטוקול). כמובן שגרסה חדשה זו לא הועלתה בעבר, ואף עומדת בסתירה לתביעה שהגיש המרכז לזכויות הגבר המושתתת על קיומה של התקשרות זו.

אי-הזיכרון הרב, הפערים בין התצהיר לעדות בחקירה הנגדית והניסיון להרחיק עצמו מהנושאים שבמחלוקת, עד כדי הכחשת ההסכם עצמו, מובילים למסקנה שלפיה יש לייחס מהימנות נמוכה לעדותו של מר אביעד.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 25238-03-16 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

21. במשפט העיד מר אבי בלצן מטעם מר חפץ. מר בלצן עבד במרכז לזכויות הגבר, ולגרסת מר חפץ נכח במעמד ביצוע התשלום. על-פי האמור בתצהירו של מר בלצן, הוא עבד במרכז לזכויות הגבר במשך שלוש שנים. לדבריו הוא נכח בפגישה שהתקיימה במשרדי המרכז עם מר חפץ ובנוכחות מר אביעד. בתצהירו כתב מר בלצן ששולחן העבודה שלו נמצא באותו החדר שבו מתקיימות פגישות הייעוץ, כך ששמע את כל שהתרחש בפגישה בין מר אביעד לבין מר חפץ. לדבריו, מר חפץ הגיע למשרדי המרכז כשהוא "נסער, מבולבל, במצב נפשי קשה" (סעיף 6 לתצהירו). הוא הוסיף כי מר אביעד הפעיל עליו לחץ למהר וליזום הליך משפטי נגד אשתו. עוד הוסיף מר בלצן כי מר אביעד סירב לחלק את התשלום לתשלומים ודרש את הכסף במזומן. לגרסתו של מר בלצן, מר אביעד הציע למר חפץ למשוך את הכסף מסניף הבנק הקרוב. אשר לביצוע התשלום עצמו, מר בלצן העיד בתצהירו כי לאחר זמן חזר מר חפץ עם מעטפה גדולה, ומסר אותה למר אביעד. מר אביעד הוציא את הכסף מהמעטפה, ספר אותו, ומסר את הכסף למר בלצן על מנת שזה יספור אותו גם כן. מר בלצן ספר את הכסף ומסרו חזרה למר אביעד. מר בלצן ציין כי זכור לו שמר אביעד אמר שחסרים 50 שקלים. מר בלצן הצהיר כי מר חפץ ביקש חשבונית, ומר אביעד השיב כי הנהלת החשבונות תנפיק חשבונית כדין, אך עדיף למר חפץ כי החשבונית תיוותר במרכז על מנת שאשתו של מר חפץ לא תראה אותה, וכי בהמשך יועבר לו עותק מהחשבונית. בחקירתו הנגדית העיד מר בלצן, כי הוא ומר אביעד נהגו לקחת מלקוחות המרכז לזכויות הגבר כספים במזומן או באמצעות צ'קים "פתוחים" (עמ' 31 שורה 32-34 לפרוטוקול). הוא הוסיף כי מר אביעד נהג שלא לתת חשבוניות עבור התשלום (עמ' 33 שורות 23-25 לפרוטוקול). מר בלצן שב בחקירתו הנגדית על גרסתו בדבר ביצוע התשלום על-ידי מר חפץ (עמ' 32 שורות 32-34 לפרוטוקול).

חקירתו הנגדית של מר בלצן הייתה סוערת. מר בלצן ומר אביעד מסוכסכים קשות זה עם זה. לעמדת מר בלצן, מר אביעד חייב לו כספים (עמ' 31 שורות 22-23 לפרוטוקול). כפי שכבר הוזכר, מר אביעד מחזיק בעמדה שמר בלצן שלשל לכיסו כספים המגיעים למרכז לזכויות הגבר, ובכך עוסקת התביעה הנוספת שהוגשה נגד מר בלצן. מר אביעד האשים את מר בלצן בעשיית קנוניה עם מר חפץ (עמ' 32 שורות 16-18 לפרוטוקול). מר אביעד כינה את מר בלצן שקרן, ובמענה לכך מר בלצן כינה את מר אביעד נוכל (עמ' 32 שורות 14-19 לפרוטוקול). מר בלצן העיד כי החליט לפנות נגד מר אביעד לאחר ש"ירד לו האסימון" והתחרט על שיתוף הפעולה שהיה ביניהם (עמ' 34 שורות 7-11 לפרוטוקול). חקירתו הנגדית של מר בלצן הייתה כה סוערת, עד שבית המשפט נאלץ לערוך הפסקה באמצעה עד שיירגעו הרוחות (עמ' 32 לפרוטוקול).

תוכן עדותו של מר בלצן תומך כמובן בגרסתו של מר חפץ. מדובר בעדות ראייה של מי שנכח לפי הטענה במועד עשיית התשלום. עם זאת, עלי לציין כי התרשמותי ממר בלצן היא שיש ליתן משקל נמוך עד מאוד לעדותו. בין מר בלצן לבין מר אביעד קיים סכסוך עמוק החורג בהרבה מהמחלוקות הנדונות בתביעה שלפניי. לכל אחד מהם אינטרס להסב נזק לאחר. לזאת יש להוסיף כי מר בלצן, לפי

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 25238-03-16 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

עדותו שלו עצמו, היה שותף למעשים שהוא מייחס למר אביעד, עד שלשיטתו התפכח והפסיק לשתף פעולה עימו. בנסיבות אלו, דעתי היא שלעדויותו של מר בלצן יש לייחס משקל נמוך ביותר אם בכלל. משכך, יובהר כי הקביעה העובדתית שלפיה יש לאמץ את גרסתו של מר חפץ, היא קביעה הנעשית מבלי להתבסס על עדותו של מר בלצן.

22. עוד יצוין, כי לא מצאתי כי יש בפערים שונים שעליהם הצביע מר אביעד כדי לכרסם במסקנה שלפיה יש להעדיף את גרסתו של מר חפץ. כך, למשל, לא מצאתי שיש בשאלה מה היה צבע המעטפה שבה נמסר הכסף כדי להשפיע על התוצאה. מר חפץ העיד כי הוא לא זוכר מה היה צבע המעטפה, וכי יתכן שמדובר במעטפה חומה (עמ' 26 שורות 18-22 לפרוטוקול). בתצהירו של מר בלצן נכתב כי צבע המעטפה היה לבן (סעיף 8 לתצהירו). לטעמי אין מדובר בעניין מהותי שיש בו כדי להשליך על התוצאה. גם לא מצאתי ממש בטענה כי קיים פער כלשהו בגרסאות בקשר לשאלה מי ספר את הכסף ראשון, מר אביעד או מר בלצן (עמ' 33 שורות 3-20 לפרוטוקול). גם לא מצאתי כי קיים פער כלשהו בעדות מר חפץ באשר לשאלה אם ביקש חשבונית ממר אביעד. בתצהירו של מר חפץ נכתב כי לא נמסרה לו חשבונית, ובעדותו העיד כי ביקש חשבונית (עמ' 27 שורות 5-19 לפרוטוקול). גם הפער בין עדותו של מר חפץ לבין עדותו של מר בלצן באשר לשאלה האם ראו זה את זה במועד כלשהו לאחר מועד החתימה על ההסכם אינו משמעותי בעיני ואינו משליך על התוצאה (עמ' 24 שורות 32-33 ועמ' 33 שורה 26 עד עמ' 34 שורה 1 לפרוטוקול). מר בלצן לא העיד כי היה קשר בינו לבין מר חפץ, אלא שראה את מר חפץ פעם נוספת כשמר חפץ הגיע לבקש את כספו חזרה, וכי בנוסף קיים עימו שיחה טלפונית קצרה (עמ' 33 שורה 26 עד עמ' 34 שורה 6 לפרוטוקול). טענת מר אביעד לקשר ולקנוניה בין מר חפץ לבין מר בלצן לא הוכחה.

23. לסיכום, במחלוקת העובדתית שהובאה לפתחו של בית המשפט, דעתי היא שעלה בידי מר חפץ לעמוד בנטל לשכנע כי ביצע את התשלום על-פי ההסכם לידיו של מר אביעד. אני מעדיף את גרסתו של מר חפץ על פני זו של מר אביעד.

שאלה שנייה: האם על המרכז לזכויות הגבר להשיב כספים למר חפץ?

24. משנקבע כי יש לאמץ את גרסתו של מר חפץ כי שילם למרכז לזכויות הגבר סכום של 55,000 ש"ח, הרי שדין התביעה הראשית להידחות. עם זאת, לשם ההכרעה בתביעה שכנגד, יש להוסיף ולשאול האם קיימת עילה להשבת הסכומים ששולמו. מר חפץ העלה שלוש טענות בהקשר זה – כי ההסכם בטל בשל אי-חוקיות, כי ההסכם נכרת תוך כפייה ועושק, וכי השירותים שהובטח שיינתנו על-פי ההסכם לא ניתנו לאור שלום הבית שעשו הוא ואשתו בשלב מוקדם יחסית. לטעמי, די בטענת אי-החוקיות שהעלה מר חפץ על מנת להורות על השבת הכספים, כולם או חלקם.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

25. לכתב התביעה שכנגד צורף פרסום מאתר האינטרנט של לשכת עורכי הדין בדבר הסדר בין המרכז לזכויות הגבר לבין הלשכה שקיבל תוקף של פסק-דין. בפרסום זה נכתב כדלקמן (נספח 2 לכתב התביעה שכנגד):

"בית המשפט אסר על הארגון למען גברים אלמ"ג וגופים דומים נוספים לתת שירותים משפטיים
28.02.2005

הלשכה טענה, כי גופים אלה מתווכים שלא לצורך בין הלקוחות לעורכי הדין, גובים כספים מהלקוחות שלא כדין וגורמים להטעיית הלקוחות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב אסר על הארגון למען גברים אלמ"ג ודומיו לספק כל סוג של שירות משפטי או לפרסם מתן שירות כזה. הצו ניתן, לבקשת לשכת עורכי הדין, נגד מספר גופים בעלי שם דומה, אשר עוסקים בליווי משפטי בתחום המעמד האישי ומנוהלים על ידי אמנון אביעד.

מדובר בגופים: אגודת אלמ"ג, אלמ"ג - ארגון למען גברים בע"מ, אלמג"ן - המרכז הבין תחומי לגישור פישור ובוררות ואלמ"גית בע"מ.

הלשכה טענה, כי גופים אלה מתווכים שלא לצורך בין הלקוחות לעורכי הדין, גובים כספים מהלקוחות שלא כדין וגורמים להטעיית הלקוחות. במסגרת הצו אסר עליהם בית המשפט פעילות זו וקבע, כי **לא ישדלו אדם או גוף למסור עבודה משפטית לעורך דין באמצעותם**. האיסורים מתייחסים גם לאמנון אביעד, אשר ניהל את הגופים הללו.

הצו הושג במסגרת הסכם פשרה אליו הגיעו הצדדים, וקיבל תוקף של פסק דין על ידי רשם בית המשפט המחוזי בתל אביב, כב' השופט אילן שילה. הלשכה יוצגה על ידי עו"ד שמואל סף (ת.א. 1644/04). [ההדגשה הוספה, א.ו.]

כן מפנה מר חפץ להחלטה שניתנה בגדרו של ההליך הנזכר שיזמה לשכת עורכי הדין, בש"א (ת"א) 3252/06 (ת"א 1644/04) **לשכת עורכי הדין בישראל נ' אלמג"ן – המרכז הבין תחומי לגישור פישור ובוררות בע"מ** (13.8.2007), בבקשת לשכת עורכי-הדין להטיל על אלמג"ן ועל מר אביעד סנקציות בשל הפרת פסק-הדין המוסכם שניתן בעניינם. בית המשפט תיאר את הסכם הפשרה הקודם שהושג בין הלשכה לבין אלמג"ן ומר אביעד כך:

"הצדדים הגיעו לידי הסכם פשרה אשר קיבל תוקף של פסק-דין בת.א. 1644/04 ביום 30.12.04 (להלן: 'פסק-הדין'). לפי אותו הסכם התחייבו המשיבים שלא להקים תאגיד ולא להיות מעורבים, בין כבעלי מניות ו/או מנהלים ולא יציגו את עצמם ביחד ולחוד כעורכי דין, או כתאגיד עורכי דין הרשאים לתת שירותים המנויים בחוק לשכת עורכי הדין, וכי לא יעשו שום פעולה בניגוד לאמור בסעיף 20 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: "החוק"). כמו כן, התחייבו המשיבים שלא לפרסם פרסום כלשהו המציין שהם נותנים שירותים משפטיים בכל נושא שהוא. בנוסף, התחייבו המשיבים **שלא לשדל כל אדם או גוף למסור עבודה מקצועית-משפטית לעו"ד באמצעות המשיבים באשר הדבר הינו בניגוד לסעיף 56 לחוק**". [ההדגשה הוספה, א.ו.]

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

באותו עניין הובא בפני בית המשפט מקרה שבו, בין היתר, הופנה לקוח של המרכז לזכויות הגבר לעורך-דין. בלשון בית המשפט באותו עניין:

"אכן לפי הרישאה של כתב ההתחייבות שחתם מר קרינסקי ושהוכן על ידי המשיבים מציינים הם, כי אין הם מציגים עצמם כעורכי דין, ואין הגדרה של מהות השירותים הניתנים, אולם מסעיף 13 לכתב ההתחייבות נושאי הטיפול אשר בהם טיפלו המשיבים הינם 'טיפול וייצוג כתב אישום פלילי פ. 2610/05 פא 16776/05, טיפל בהסכם הגירושין, מינוי כונס נכסים על מכירת הדירה על פי ההסכם'. יש לציין, כי גם התשלום והקבלה הזמנית נעשו למשיבה 1 ולא לעורך דין זטרמן. בשום מקום לא ציינו כי נתנו למר קרינסקי שירותים נוספים מעבר להפנייתו לעורך דין זטרמן. אין מחלוקת, כי המשיבים עצמם לא ייצגו את מר קרינסקי בבית המשפט, אולם הם שבחרו את עורך הדין, הם שהחתימו את מר קרינסקי על יפוי כח לעורך הדין, הם שהציעו עורכי דין חליפיים והם שהעסיקו עורכי דין עבור לקוחותיהם".

אם כן, הנסיבות שנדונו בהליך שיזמה לשכת עורכי הדין בטענה להפרת פסק-הדין המוסכם שניתן בעניינו של המרכז דומות עד מאוד לענייננו. בית המשפט מצא שיש בכך הפרה של פסק-הדין. בית המשפט הטיל על אלמג"נ ועל מר אביעד קנס בסך 10,000 ש"ח, וכן חייב אותם בהוצאות משפט בסך 20,000 ש"ח. יצוין, כי עיון בציטוטים של ההסכם בין המרכז לזכויות הגבר לבין הלקוח שהובאו באותה החלטה מלמד בסבירות גבוהה, כי מדובר היה באותו נוסח הסכם כהסכם שנחתם על-ידי מר חפץ.

26. לטעמי, יש בחומר הראיות שהוצג כדי להביא למסקנה שלפיה ההסכם שעליו הוחתם מר חפץ בטל מחמת אי-חוקיות (סעיף 30 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן – **חוק החוזים**)). מהחומר שבפני עולה כי המרכז לזכויות הגבר, אלמג"נ, מר אביעד והגופים הקשורים לפעילותם, הגיעו להסדר עם לשכת עורכי הדין שקיבל תוקף של פסק-דין. לפי הסדר זה התחייבו אלו, בין היתר, "שלא לשדל כל אדם או גוף למסור עבודה מקצועית-משפטית לעו"ד באמצעות המשיבים...". זאת ועוד, כפי שתואר לעיל, בית המשפט הדין בהליך בין לשכת עורכי הדין לבין מר אביעד ואלמג"נ, שעסק ככל הנראה באותו נוסח של ההסכם שנחתם בענייננו, מצא שיש בכך הפרה של פסק-הדין. בית המשפט מצא באותו הליך כי גם ההפניה לעורך-הדין שנעשת על-ידי מר אביעד והמרכז לזכויות הגבר מהווה הפרה של התחייבותם לפי אותו פסק-דין, באופן המצדיק הטלת קנס עליהם.

27. יודגש, כי באשר ליחסים בין מר אביעד והגופים הקשורים אליו לבין לשכת עורכי הדין, אין לי אלא להכריע על בסיס חומר הראיות שהוצג בפניי. כך, מר אביעד העיד בחקירתו הנגדית כי בינו לבין לשכת עורכי הדין היו "כמה הסכמים", כשההסכם האחרון היה משנת 2016. אולם הסכם שכזה או הסכמים אחרים שנעשו עם לשכת עורכי הדין לא הוצגו לבית המשפט. מדובר במסמכים המצויים

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

בהשגתו של מר אביעד, ואם אלו לא הוגשו כראיה הרי שקמה חזקה שאילו היו מוצגים היו פועלים לחובתו. מר חפץ, מצידו, עשה כמיטב יכולתו להציג את המסמכים הרלוונטיים בפני בית המשפט, ככל שאלו פומביים וניתנים להשגה.

יתרה מכך, כשנשאל מר אביעד בחקירתו הנגדית סדרה של שאלות לגבי יחסיו עם לשכת עורכי הדין וההסכמים שנערכו ביניהם, השיב הוא, כדרכו, שאינו זוכר דבר (ראו עמ' 18 לפרוטוקול). כך, למשל, מר אביעד לא זכר אם בשנת 2004 נעשה הסכם כלשהו בינו לבין הלשכה, וזאת אף שזהו ההסכם שבו עוסקים כתבי הטענות של מר חפץ, כך שבכל הכנה פשוטה לדיון יכול היה מר אביעד להיזכר כי הסכם כזה קיים. גם חוסר זכרון זה, שאינו אמין, נזקף לחובתו של מר אביעד.

28. ודוק, לצורך ההכרעה בסוגיה שלפנינו אינני רואה צורך להידרש לשאלה, האם מר אביעד או המרכז לזכויות הגבר העניקו למר חפץ שירותים משפטיים בעצמם בניגוד לייחוד המקצוע הקבוע בסעיף 20 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן – **חוק לשכת עורכי הדין**). מהחומר הקיים בפניי עולה כי ההסכם שנעשה בין המרכז לזכויות הגבר לבין לשכת עורכי-הדין היה מקיף יותר, וכלל גם הוראה שלא להפנות פונים לעורכי-דין באמצעות המרכז. כאמור, במקרה דומה לענייננו נקבע שיש בכך הפרה של פסק-הדין שניתן בהליך שיזמה הלשכה. די בהפרה זו של פסק-הדין ובביזיון בית המשפט כדי לקבוע שמדובר בהסכם שאינו חוקי (להיות חוזה בלתי חוקי מקום שבו הוא נעשה בניגוד להחלטה שיפוטית ראו, נב/3-660 (עבודה ב"ש) **חמוט נ' מועצה מקומית ירוחם**, פסקה 15 (1.1.1995); והדיון בערעור ב-נה/3-151 (ארצי) **חמוט נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פד"ע כט 201, 212-213 (1995); וכן השו"ר, רע"א 10487/07 **עמידר החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נ' חי**, פ"ד סג(3) 795, 824-823, 832 (2010)). אין זאת אלא שמר אביעד, באמצעות המרכז לזכויות הגבר, ממשיך ומחתיים פונים על הסכם שכבר נקבע לגביו שהוא מהווה הפרה של החלטה שיפוטית. יש להתייחס אל הדברים בחומרה.

29. למעלה מן הנדרש אבקש להוסיף ולהעיר כי גם לגופו של עניין, מההסכם שבו עושה שימוש המרכז לזכויות הגבר עולים קשיים לא מבוטלים. מר אביעד הציג את ההסכם ככזה שאין בו הסגת גבול מקצוע עריכת-הדין, תוך שהדגיש את ההוראות בו המבהירות כי השירות המשפטי לא ניתן על-ידי המרכז עצמו, אלא על-ידי "אנשי מקצוע" חיצוניים. כך, למשל, בהסכם מצהיר הפונה כי "ידוע לי כי החברה או מי מטעמה אינו איש מקצוע, אינו מוסמך להעניק לי טיפול משפטי או נפשי מכל סוג ומין שהוא. טיפול זה ניתן לי אך ורק ע"י אנשי מקצוע מתחום ועל פי בחירתי" (סעיף 2 להסכם). הוראה נוספת בהסכם מורה כי "ברור לי שהחברה משמשת כגורם אשר מרכז את הטיפול בענייני, ואין לה כל קשר ו/או השפעה על אופי הטיפול של אנשי המקצוע" (סעיף 9 להסכם).

אלא שבהסכם גם הוראות אחרות, ואלו מעוררות קשיים. כך, למשל, על-פי ההסכם רשאי המרכז לזכויות הגבר להחליף את "איש המקצוע", כלומר את עורך-הדין, לפי שיקול דעתו (סעיף 10

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

להסכם). בנוסף, המרכז לזכויות הגבר רשאי להפסיק את הטיפול בעניינו של הפונה – כלומר, להפסיק את הייצוג על-ידי עורך-הדין – במידה ואחת או יותר מההמחאות שמסר הפונה לא יכובדו (סעיף 8 להסכם). לפי ההסכם "נושאי הטיפול" של עורך-הדין יהיו בהתאם למפורט בסעיף 13 להסכם שהם, למשל ולפי הדוגמה שצורפה, "תביעות למשמורת הילדים, וכן איזון משאבים עד גמר ההליכים". לזאת יש להוסיף כי במכתב ההפנייה לעורך-הדין נכתב כי על עורך-הדין לקבל אישור מוקדם מהמרכז לזכויות הגבר, בכתב, על כל פעולה שבכוונתו לבצע (סעיף 3 למכתב ההפנייה, מוצג מ/2). כמו כן, על עורך הדין לדווח למרכז לזכויות הגבר על צעדים שנקט (סעיף 4 למכתב ההפנייה). מר אביעד העיד כי הטיפול שניתן על-ידי עורכי הדין שעמם עובד המרכז נעשה "תחת הפיקוח שלנו" (עמ' 3 שורה 32 לפרוטוקול).

כידוע, על עורך-הדין לפעול בנאמנות ובמסירות לטובת שולחו (סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין). ההוראות האמורות בהסכם עלולות לפגום ביכולתו של עורך-הדין לנהוג באופן זה. פעולות כגון בחירת הצעדים שבהם ינקוט עורך-הדין והפסקת הייצוג, הן פעולות שעל עורך-הדין לעשותן כשלנגד עיניו צרכי שולחו. ההסכם של הפונה עם המרכז לזכויות הגבר ומכתב ההפנייה לעורך-הדין מציבים חיץ בין הלקוח לבין עורך-הדין, אשר עלול לפגום ביכולתו של עורך-הדין לנהוג בנאמנות ובמסירות. זאת ועוד, גם ההוראה במכתב ההפנייה שלפיה על עורך-הדין לקבל אישור מוקדם בכתב על כל פעולה שינקוט בה, וכן "נושאי הטיפול" הכלולים בהסכם, מעלים קושי רב באשר לחוקיות ההסכם. מדובר בהתערבות של המרכז בבחירה בין אפיקי פעולה משפטיים אשר עשויה להיחשב ליעוץ וחוויה דעת משפטיים החוסים תחת האיסור הקבוע בסעיף 20(4) לחוק (ראו, ע"א 4223/12 המרכז למימוש זכויות רפואיות בע"מ נ' לשכת עורכי הדין בישראל, פסקה 59 (25.06.2014)). מכל מקום, דברים אלו נאמרים למעלה מן הנדרש, שכן די בכך שהוכח שההסכם מהווה הפרה של פסק-דין שניתן בעניינו של המרכז לזכויות הגבר בהליך שיזמה נגדו לשכת עורכי הדין כדי להביא למסקנה שמדובר בהסכם שאינו חוקי.

30. עם זאת, הקביעה כי החוזה בטל מחמת אי-חוקיות אינה סוף הדרך. כידוע, בהתאם לסעיף 31 לחוק החוזים רשאי בית המשפט לפטור צד מההשבה הנדרשת לאחר ביטול ההסכם, כולה או חלקה, וכן "ובמידה שצד אחד ביצע את חיובו לפי החוזה - לחייב את הצד השני בקיום החוב שכנגד, כולו או מקצתו". המרכז לזכויות הגבר הפנה את מר חפץ לעורכת-דין, וזו העניקה למר חפץ שירותים משפטיים. עבור שירותים אלו שילם המרכז לזכויות הגבר לעורכת-הדין סכום של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ. מובן שאין מר חפץ יכול לצפות כי הוא יזכה לשירות זה בחינם. לכן, יש להפחית סכום מסוים מהסכום שיושב לידיו של מר חפץ.

31. בנסיבות אלו, נשאלת השאלה האם על ההפחתה להיות בשיעור של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ בלבד, או שמא עליה להיות גדולה יותר בהתאם לשווי השירותים שניתנו. זאת, שכן ניתן לטעון שמר חפץ נהנה מהנחה בעלות השירותים המשפטיים שניתנה בעקבות התקשרותו עם המרכז לזכויות

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

הגבר, וגם אותה הנחה היא שירות שהוא נהנה ממנו. עו"ד צינגלאוב העידה במשפט שבדרך-כלל היא גובה עבור השירותים שהעניקה למר חפץ פי ארבעה מהתשלום שניתן לה (עמ' 10 שורות 30-31 לפרוטוקול).

לאחר ששקלתי בדבר, דעתי היא שאין מקום להפחית מההשבה סכום העולה על 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ, שזהו הסכום שהעביר המרכז לזכויות הגבר לידיה של עו"ד צינגלאוב. לא הובאה ראיה מהימנה בדבר שווים של השירותים שניתנו. ככל שהיה מעוניין המרכז לזכויות הגבר לשכנע כי יש ליתן לו פטור גדול יותר מההשבה, הרי שהיה עליו לספק ראיות לכך. אמירתה של עו"ד צינגלאוב כי בדרך-כלל היא גובה פי ארבעה עבור השירותים שהעניקה אינה מהווה ראיה מספקת לעניין השווי או השכר הראוי המגיע עבור השירותים המשפטיים שניתנו. יצוין, כי מר חפץ במכתבו מיום 6.6.2015 דרש ממר אביעד השבה של 40,000 ש"ח בלבד (נספח 7 לתצהירו), אולם לדעתי אין לראות זאת כהודאת בעל דין שזהו הסכום שיש להורות על השבתו, אלא כלא יותר מהצעה מצידו לסיום הסכסוך בהסכמה. על כן, יש להורות על פטור מההשבה בסכום של 7,000 ש"ח בתוספת מע"מ, שזהו הסכום שהועבר לידיה של עו"ד צינגלאוב. הסכום שהועבר לידי עו"ד צינגלאוב כולל מע"מ הוא 8,260 ש"ח, וההפרש שיש להורות על השבתו הוא 46,740 ש"ח.

32. בהינתן תוצאה זו, אין צורך לדון ביתר הטענות שהעלה מר חפץ בדבר תוקף ההסכם וקיומו, והן כי ההסכם נכרת בעושה ובכפייה וכי ההסכם לא קיים על-ידי המרכז לזכויות הגבר.

מובן גם שאין מקום לגזור בגדרו של הליך זה קנס בגין הפרת ההסדר בין המרכז לזכויות הגבר לבין לשכת עורכי הדין, כפי שהתבקש בכתב התביעה שכנגד. גזירת הקנס שמורה להליך שתיזום לשכת עורכי-הדין אם תבחר לעשות כן.

זהות החייבים

33. מטעמי יש לחייב את מר אביעד, את המרכז לזכויות הגבר ואת חברת אלמג"נ, ביחד ולחוד, כלפי מר חפץ. התביעה הראשית הוגשה בשם המרכז לזכויות הגבר, אולם בדיון התברר שאין המרכז מהווה אישיות משפטית כדין. בהסכם מכונה המרכז לזכויות הגבר בשם "החברה", אולם הסתבר שאין חברה כזו. מההסכם לא עולה כי הוא נכרת עם חברת אלמג"נ דווקא, כטענת מר אביעד במשפט. בחקירתו הנגדית ניסה מר אביעד להציג את המרכז לזכויות הגבר כחברה, אולם לא עלה בידו לעשות כן (עמ' 16 שורות 9-29 לפרוטוקול). אם כן, ניתן לראות שמר אביעד עצמו אינו מקפיד על הפרדה נאותה בין הישויות שהוא פועל באמצעותן. ומנקודת מבט אחרת, אם בחר מר אביעד להגיש את תביעתו שלא על-ידי אישיות משפטית כדין, ולפעול לכריתת הסכם לא על-ידי אישיות משפטית כדין, דומני שאין הוא יכול להלין על כך שאם מפסיד הוא בדינו הוא יחוב גם באופן אישי כלפי הצד שכנגד. לזאת יש להוסיף כי לפי החומר שבפני גם ההליכים שבהם נקטה לשכת עורכי הדין נוהלו נגד מר

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-03-25238 אלמג"נ המרכז הבין תחומי לגישור, פישור ובוררות בע"מ ואח' נ' חפץ ואח'

אביעד באופן אישי, יחד עם כל אותם גופים שהוא פועל דרכם. בנסיבות אלו, יש לזקוף התנהלות זו לחובת מר אביעד ולחובת חברת אלמג"נ, ולראות את ההסכם ככזה שנכרת עם כל אותם גופים קשורים גם יחד.

סוף דבר

34. אשר על כן, התביעה הראשית נדחית. התביעה שכנגד מתקבלת באופן חלקי, במובן זה שהנתבעים שכנגד, מר אמנון אביעד, חברת אלמג"נ והמרכז לזכויות הגבר, ישלמו למר חפץ, ביחד ולחוד, סכום של 46,740 ש"ח. כן ישלמו הנתבעים שכנגד למר חפץ הוצאות משפט בגין האגרה ששולמה, ובנוסף ישאו בשכר-טרחת באת-כוחו של מר חפץ בסך 10,000 ש"ח (כולל מע"מ).

כן ישלמו הנתבעים שכנגד, ביחד ולחוד, את שכר עדותה של עו"ד צינגלאוב בסך כולל של 750 ש"ח. מזכירות בית המשפט תשלח את פסק-הדין לעו"ד צינגלאוב.

ניתן להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק-הדין.

ניתן היום, י"ג אב תשע"ז, 05 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

אמיר ויצנבליט, שופט